

Љуљушкајући се на медијским таласима амебични Срби су дочекали и испратили велеиздајнички акт проглашења војвођанског Статута. На позив ДСС/НС, нас педесетак се окупило испред Скупштине да протестује против тога. И док смо ми знали зашто смо дошли, они који су упутили позив нису знали шта ће са нама, шта ће са њима и шта ће да предузму против срамоте и велеиздаје.

Испред Скупштине је била најбоља (од оног мало што вреди тамо) Александра Јанковић и један посланик ДСС кога, нажалост, нисам упитао за име. Они су присуством показали да им је стало до нас. А требало је да изађу сви. Сетиће нас се пред изборе.

Тамо смо сазнали да они који су нас позвали мисле да тог дана Закон о надлежностима и Статут неће бити на дневном реду скупштинске седнице. Усвојени су неколико сати касније. Необавештеност је постала традиција.

Тамо смо видели и осетили слогу и снагу опозиције, која није могла да се сложи ни поводом овог комадања Србије. Нису могли да упуте заједнички позив, нису могли да доведу своје присталице, своје присталице нису позвали, нити довели они који су позвали нас. Из Скупштине би изашли сви они да нас је било неколико хиљада, јер је то неколико хиљада гласова, пошто им је до тога изгледа једино стало.

И дошло је време да престанемо да мислимо да ће овакви какви су успети нешто да промене.

И дошло је време је да престанемо да мислимо како ми не можемо ништа да променимо, пошто је то управо оно што желе да постигну, јер желе да живимо живот у страху, малодушности и себичлуку који они називају животом достојним човека.

И дошло је време да нас организују и поведу други људи са којима ћемо променити пут

Испред Скупштине

Пише: Љубиша Спасојевић
петак, 04 децембар 2009 14:44

Србије ка црној рупи нестајања, пут који са оваквом власти и оваквом опозицијом нема алтернативу.

Нека наш седми децембар 2009. буде одговор на њихов пети октобар 2000. Дванаест сати је добро време, јер је минут до дванаест за све нас одавно прошао.

Нека наше окупљање буде доказ да нам Србија није прђија, већ највеће благо.

Нека наш сусрет буде почетак пријатељства и почетак наше заједничке борбе против лажи, велеиздаје, корупције и других зала које су нам донели.

Овај ненародни режим се боји народа. Имао сам част да учествујем у разбијању изложбе такозваних „уметника“ са Косова који су намеравали да ударе вечни печат срама мом и нашем Београду излажући слике шиптарског злочинца Адема Јашарија. Било нас је само неколко стотина. Нисам дао. Нисмо дали.

Имао сам част да упознам ратне војне инвалиде из Зрењанина који су спречили постављање спомен плоча хрватских драговољаца на местима њихових измишљених страдања. Ту намеру је такође подржао режим у виду општинског функционера Александра Мартона. Инвалида је такође било пар стотина – правих људи, на правом месту. Нису дали.

И зато ћу доћи у понедељак седмог децембра испред Скупштине да са осталим родољубима будем на правом месту. Не дам. Не дамо. Не дамо им Србију!